

I afgørelsens artikel 6 beskrives den såkaldte beskyttelsesprocedure, der anvendes, når Kommissionen i en basisretsakt tillægges beføjelse til at træffe afgørelse om beskyttelsesforanstaltninger. Proceduren indeholder bl.a. en pligt for Kommissionen til at underrette Rådet og medlemsstaterne om enhver afgørelse vedrørende beskyttelsesforanstaltninger. Det kan bestemmes, at Kommissionen, inden den træffer sin afgørelse, skal høre medlemsstaterne i henhold til bestemmelser, der skal fastsættes i hvert enkelt tilfælde, samt at enhver medlemsstat kan indbringe Kommissionens afgørelse for Rådet inden for en frist, der skal fastsættes i den pågældende basisretsakt. Endelig fremgår det, at Rådet med kvalificeret flertal kan træffe anden afgørelse inden for en frist, der skal fastsættes i den pågældende basisretsakt. Alternativt kan det i basisretsakten bestemmes, at Rådet med kvalificeret flertal kan bekræfte, ændre eller ophæve Kommissionens afgørelse, og at Kommissionens afgørelse betragtes som ophævet, såfremt Rådet ikke har truffet afgørelse inden for ovennævnte frist.

3.2.8. Forholdet til Dublinkonventionen

Af Dublinforordningens artikel 24, stk. 1, fremgår det, at forordningen træder i stedet for konventionen om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af Det Europæiske Fællesskabs medlemsstater, underskrevet i Dublin den 15. juni 1990 (Dublinkonventionen).

For at sikre kontinuiteten i anvendelsen af bestemmelserne i henholdsvis Dublinforordningen og Dublinkonventionen fremgår det af forordningens artikel 24, stk. 2, at der skal tages hensyn til de forhold, der kan medføre, at en medlemsstat er ansvarlig i medfør af bestemmelserne i forordningen, når en asylansøgning er indgivet efter datoen fra hvilken forordningen finder anvendelse, selv om forholdene ligger forud for denne dato. Dette gælder dog ikke de forhold, der er nævnt i forordningens artikel 10, stk. 2, der vedrører en medlemsstats mulighed for at ifalde ansvar for behandlingen af en asylansøgning, såfremt ansøgeren i en sammenhængende periode på mindst fem måneder forud for indgivelsen af ansøgningen har opholdt sig i medlemsstaten.

Endelig er det i forordningens artikel 24, stk. 3, præciseret, at henvisninger i Eurodacforordningen til Dublinkonventionen skal forstås som henvisninger til Dublinforordningen.

3.2.9. Dublinforordningens ikrafttræden og anvendelsesområde

Af Dublinforordningens artikel 29 fremgår det, at forordningen træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende. Forordningen blev offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende den 25. februar 2003 (EF-Tidende 2003 nr. L 50, side 1) og trådte således i kraft den 17. marts 2003.

Forordningen finder anvendelse på asylansøgninger, der indgives fra og med den første dag i den sjette måned efter forordningens ikrafttræden (den 1. september 2003), og fra den dato finder den anvendelse på alle anmodninger om overtagelse eller tilbagetagelse af asylansøgere, uanset hvornår ansøgningen er indgivet, jf. forordningens artikel 29, 2. led, 1. pkt. For asylansøgninger, der er indgivet inden den 1. september 2003, finder Dublinkonventionen dog fortsat anvendelse for så vidt angår spørgsmålet om, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, jf. forordningens artikel 29, 2. led, 2. pkt.

Bestemmelserne i Dublinforordningen gælder for Norge og Island i kraft af de to landes aftale med Fællesskabet om kriterier og mekanismer til fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Island eller Norge, jf. Rådets afgørelse 2001/258/EF af 15. marts 2001 (EF-Tidende 2001 nr. L 93, side 38).

Det bemærkes, at Kommissionen netop har afsluttet forhandlingerne om en tilsvarende aftale med Schweiz om Schweiz' deltagelse i Eurodacforordningen og Dublinforordningen. Det forventes, at denne aftale vil blive indgået mellem Fællesskabet og Schweiz inden for det kommende år.

Vedrørende Fællesskabets aftaler med Norge og Island samt Schweiz henvises nærmere til afsnit 6.

4. Eurodacforordningens og Dublinforordningens gennemførelse i dansk ret

4.1. Eurodacforordningens gennemførelse i dansk ret

Reglerne om optagelse og videregivelse af fingeraftryk af udlændinge i udländereretlig sammenhæng findes i udlændingelovens § 40 a.

Som anført i afsnit 2.2 indebærer Eurodacforordningen, at der skal optages fingeraftryk af asylansøgere og udlændinge, som pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse her i landet fra et tredjeland, og som ikke afvises. Endvidere kan der optages fingeraftryk af udlændinge, som opholder sig ulovligt her i landet, med henblik på fastlæggelse af, om den